

EMILY D. BEŇOVÁ

VOĽANIE
VEČNOSTI

DVA KROKY DO PEKLA

EMILY D. BEŇOVÁ

VOĽANIE

VEČNOSTI

DVA KROKY DO PEKLA

Napísala: © Emily D. Beňová
Korektúra: Barbora Jagnešáková
Obálka: © Zuzi Maat
Vydala: Emília Beňová
Rok vydania: 2022, druhé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN: 978-80-570-2798-0

Verím, že život je len Božou skúškou, že sme
zoslaní na zem, aby sme v druhom živote
napravili chyby prvého.

E.D.B.

1. KAPITOLA

Tehotenstvo už na mne začínalo byť viditeľné. Voľné veci nepostačovali a tí, čo doteraz nič netušili, to o niekoľko dní zistia, ak sa na mňa lepšie pozrú. Dosť som sa obávala ich súdenia a ohovárania. Celé týždne som si však opakovala, že až ten deň nadíde, budem nezlomná.

Upravila som si voľné tričko a opustila som toalety, kam som chodievala takmer každú prestávku. Ako dobre, že bol koniec vyučovania a ja som sa mohla pobrať domov. Začínal ma sužovať hlad a doma ma čakal chutný obed. Otec dnes varil moje obľúbené jedlo.

Fakt, že som tehotná, prijal lepšie než som si dovoľila dúfať. Vlastne som čakala, že zostaneme na vojnovej nohe, no zmýlila som sa. Otec bol ten najchápavejší muž na svete. Vedela som, že to ako slobodná matka nebudem mať ľahké, ale bola som pripravená čeliť hoci aj celému svetu.

Odišla som zo školy a ocitla sa na takmer ľudoprázdnom pozemku. Kráčajúc k autu sa pri mne objavil Colton. Venoval mi úsmev, ale ja som len mykla hlavou, dávajúc mu najavo, že sa pohovárime v aute. Sotva som nasadla, zjavil sa na mieste spolujazdca.

„Ak by som nevedel, že čakáš dieťa, všimol by som si to až na druhý pohľad. Ktorý to je mesiac? Štvrtý?“

„Piaty. Prečo ma vždy oslovíš na mieste, kde s tebou nemôžem hovoriť? Znovu budem vyzeráť ako blázon, ktorý hovorí sám so sebou.“

„Tak so mnou nehovor. Stačí, ak budeš myslieť.“

- Ako vieš, že som tehotná?

To, že sa zjavil po dvoch mesiacoch, som neriešila. Jeho návštevy nikdy neboli pravidelné.

„Hm, ako ti to len vysvetliť,“ zamýšľal sa. „Vidím ľudskú auru. Ak je niekto dobrý, jeho aura je pestrá. Dokonca sa mení aj podľa nálady a zmení sa, aj keď je žena tehotná. Žiara sa vtedy zdvojnásobí, čiže tvoja aura teraz žiari za dvoch.“

- *Aha. Zaujímavé, pomyslela som si. Prečo si ešte stále tu? Čo ťa na svete ešte drží?*

„Zaera.“

- *Kto?*

„To je tá mŕtva baba, ktorú som ti pred časom spomínal.“

- *Už viem! Mal si s ňou mať rande.*

Naštartovala som a pohla som sa z parkoviska smerom domov.

„Ani ona nechce na druhý breh. So mnou jej tu je dobre.“

„Greenwoodovci o tebe ešte nevedia?“ spýtala som sa už nahlas s vedomím, že ma nik nezazrie.

„Patrik vie, no kým ma neláka svetlo, môžem zotrvať. Ktovie, čo je na druhej strane.“

„Veľká lúka s kvetmi,“ šepľala som neuvážene a on sa na mňa zarazene pozrel.

„Ako to vieš? Čo ak je tam iba prázdnota?“

„V nebi? A prázdno?“ zasmiala som sa. „Je tam krásne. Ako v raji.“

„Čo ak by som sa tam so Zaerou nestretol?“

„Tak toto neviem.“

„Vidíš, radšej to nebudem riskovať.“

„Počuj, Colton. Ty si duch, čo vidí veľa vecí a vie o mnohých -“

„Neviem, kde je.“

Pochopil, čo som sa chcela spýtať a ja som sklamané spustila plecيا.

„Viem, že by mi to malo byť jedno. Klamal ma, no aj tak si ho nedokážem vytrhnúť zo srdca.“

„Ja ti to poviem takto, April. Neverím, že by s tou Annie niečo mal. Nepýtaj sa odkiaľ o tom viem. Proste chodím po svete a načúvam. Vieš, ten týpek ťa mal fakticky rád. Nebol možno úplne svätý, ale nebol ani lotor.“

„Sú tu skutočnosti, ktoré jeho neveru potvrdzujú.“

„Nejaké hmatateľné dôkazy? Pristihla si ich? Našla si mu na košeli rúž alebo niečo podobné?“

„Nie, ale...“

„Tak ako si môžeš byť taká istá?“

„Bree by mi neklamala a Annie by sa nechválila niečím, čo sa nestalo. Nie je taká.“

„Napísala ti na skrinku strašné veci a poliala ti ju farbou. Sorry, no myslím si, že tá mrcha by bola schopná aj zabíjať, ak by jej dali do ruky náčinie.“

„Bree mi povedala veci, o ktorých vedieť nemohla.“

„Aké veci?“

„Napríklad vedela, kde má Styx znamienko aj ako vyzerá a dokonca aj to -“

„No?“ súril ma.

„Vedela niečo intímne.“

„Nemohla o tom vedieť z tvojho rozprávania?“

„Nie. Nikdy som sa jej nezverovala tak detailne. Dokonca som sa nikdy nezmienila ani o tom znamienku.“

„Tak potom som sklamaný, pretože ja som v toho chalana veril. Pripadal mi férový.“

Vydýchla som. „Nie si jediný, koho sa mu podarilo oklamať.“

„Ako to všetko zvládaš?“

„Snažím sa žiť.“

„Prečo si myslíš, že odišiel?“

„To je jasné – dostal, čo chcel. Ty si vedel, že je možné, aby som s anjelom otehotnela?“

„Nevedel. A ak mám byť úprimný, najprv som si myslel, že je to niekoho iného.“

„Toho démona?“

„Nie, niekoho tretieho. Všimol som si, že sa dosť stretávaš s tým padlým.“

„S Fillom?“

Prikývol.

„On je len kamarát. Začala som sa s ním stretávať až potom, ako som zistila, že som tehotná. Aj to len pod istým zámerom.“

„Áno, viem. Chudák, už ho začínajú štváť tie tvoje neustále otázky, či sa Styx neozval.“

„Prečo za mnou neprídeš častejšie? Niekedy sa cítim veľmi osamelo. S tebou sa dá dobre pohovárať.“

„Zaera ma príliš zamestnáva.“

„Takže, je to možné?“

Nechápavo na mňa pozrel.

„Predsa sex. Raz sme sa o tom zhovárali u mňa v izbe, spomínaš?“

„Aha, hej. No... je to možné.“

„A, aké to je? Nejaké iné?“

„Pravdupovediac, skoro rovnaké, ako keď som žil. Až na to, že je to ako cez sklo. Cítim, že to nie je skutočné.“

„Tomu nerozumiem.“

„Neviem to vysvetliť. Je to divné. Viem, že to robíme, no i napriek tomu mám dojem, že je to ako cez hmlu. Nič nie je úplne jasné.“

„Obávam sa, že aj tak nechápem,“ priznala som, na čo mávol rukou.

„Kašli na to, aj tak to neviem vysvetliť. Ou, toto je zlé,“ povedal zrazu a ja som zmeravela. Nakrátko som po ňom preletela pohľadom.

„Čo je zlé? Čo sa deje?“

„Máš návštevu, no ja pri tom byť nesmiem.“

„O čom to hovoríš?“ spýtala som sa, ale Colton už bol preč a ja som jeho slová pochopila, až keď som vyšla z odbočky a zbadala svoj dom.

Stálo pred ním veľké biele auto. Honosný Mercedes. Otcovo auto tam nebolo, takže sa ešte nevrátil z práce. Pri zadných dverách auta stál muž a otváral ich. Spomalila som a sledovala, ako z neho vystúpil muž v bielom.

Gabriel.

V blate, čo sa čerilo naokolo a v šere tvorenom stromami doslova žiaril. Vnútro mi zovrelo, náhle som pocítila paniku. Nepáčilo sa mi, že prišiel, no tušila som, prečo tak urobil. Zaparkovala som a s napätím vystúpila. Gabriel sa na mňa mäkko usmial, ale neuverila som tej hranej grimase.

„April.“

„Gabriel,“ odvetila som rovnako vážne.

„Prejdem rovno k veci,“ začal pokojne a zasunul si ruky do vreciek nohavíc. „Pred niekoľkými dňami som sa vrátil z dlhej cesty a dostala sa mi do uší istá dosť prekvapujúca správa.“

Stála som tam bez pohnutia a pozerala mu do veľkých očí. Bol vysoký. Vlastne som si až teraz uvedomila, aká som popri ňom drobná.

„Je to pravda,“ preložila som si ruky na hrudi. Okolkovanie by aj tak nikam nevedlo.

„Čakáš dieťa so Styxom?“

„Áno.“

Zaujato si ma prezrel. „To je nevidané.“

„Je to zázrak.“

„Úchvatné. Neveril som im.“

„Ako myslíš, im?“

„Tam hore sa o tom stále šepká.“ Ukázal rukou k nebesiam. „Musím ti pripomenúť, že tvoje vedomosti -“

„Ja neviem nič.“

Uškrnul sa. „Som rád, že si také bystré dievča.“

„Pozvala by som ťa na kávu, ale to by si musel byť môj priateľ.“

„Nie som tvoj nepriateľ.“

Nad jeho poznámkou som len pokrútila hlavou.

„Myslím, že tento rozhovor môžeme uzavrieť,“ otočil sa na odchod.

„To je všetko? Viac ťa nezaujíma?“ spýtala som sa prchko a Gabriel zastal. „Vieš vôbec, čo sa mi pred piatimi mesiacmi stalo? Čo mi spravil jeden z tvojich nepodarených anjelov?“

Otočil sa ku mne, no mlčal. Vedel to, o tom som nepochybovala. Videla som mu to na očiach.

„Ako inak. Teba to nezaujíma. Veď prečo by aj malo? Som Nefilim. Prekliaty potomok padlého anjela, s ktorým nik z vás nechce nič mať.“

„To sú pravidlá, April. Zásady, ktoré nik nesmie porušiť. Pravda, nájdu sa aj takí, ktorí sa odvážia prekročiť hranice. A potom končia veľmi zle.“

„Ako Styx?“

Spozornel.

„Už si zabudol, ako si potrestal jeho?“

„Nie, nezabudol. Avšak ty si zabudla, že pykal len za to, že neuposlúchol. Zabudol, kam patrí a bol patrične potrestaný.“

„Ty o ňom niečo vieš, však? Vieš, kde je a čo sa s ním stalo.“

Zhlboka sa nadýchol. „Som si istý, že moja odpoveď by sa ti nepáčila. Preto si ju nechám radšej pre seba,“ povedal ticho, nasadol do auta a odišiel.

* * *

„Vieš už, čo to bude?“ spýtal sa ma Fill, ktorý sa zastavil v našej triede, keď som si balila veci a zberala sa na ďalšiu hodinu. Prvé týždne v škole boli vždy náročné. September prišiel nejaký rýchlo.

Prehodila som si cez plece tašku. „Nie. Zakaždým je otočené, takže to nie je vidieť.“

„Neblázni. Ešte si ublížiš. Daj, ponesiem to,“ ponúkol sa, keď sme vyšli z triedy.

„Neozval sa?“

Vzdychol si a zavrteľ hlavou. „Nie.“

„Ak by sa ozval, dal by si mi vedieť, však?“

„Pýtaš sa ma na to zakaždým. Neklamal by som ti, to predsa vieš, bambuľka.“

Bambuľka.

Posledný mesiac to bola prezývka, ktorá mi prischla ako nechcená náplasť. A to som nebola ani nejaká tučná. Predpokladala som, že to bude dievčatko.

„Už si zúžila okruh mien, ktoré si pre to malé vybrala?“

„Pôvodne som chcela, aby sa volala Elizabeth Mary Jane, no nakoniec to bude len Elizabeth.“

„A, čo ak to bude chlapec?“

„Nebude. Cítim, že je to dievčatko, je pokojné. Kope jemne. Bude to krehké žieňa.“

Zasmial sa. „A keď si vyrazíš zuby a bude to chalan?“

„Uf, nežartuj! Kúpila som ružového macka a jednu chutnú súpravičku pomarančovej farby.“

„Vážne, myslela si aj na chlapčenské mená?“

„Raz.“

„A? Môžem hádať?“

„Radšej nie. Uhádol by si.“ Zastala som pred triedou a otočila sa k nemu. Podal mi tašku. „Myslíš, že keby to vedel, vrátil by sa?“

Zvážnel. „Nečakaj na neho, April. On sa už nevráti.“

Ja viem, že nie. Kdesi hlboko v sebe som to vedela, no nedokázala som to prijať.

„Musím ísť. Mám telocvik,“ poznamenal a cúvol. „Čo tak... Erik?“

„Prečo práve Erik?“

Mykol plecom. „Čo ja viem? Možno preto, že je to Styxovo pravé meno.“ Žmurkol na mňa a odkráčal preč.

Jeho pravé meno? Takže Styx v skutočnosti nebol Styx? V čom všetkom mi ešte klamal?

Erik.

Neznelo to zle. Vlastne sa mi to meno páčilo.

Usadila som sa na svoje miesto a vyložila tašku na stôl, keď som v podbrušku pocítila prudkú bolesť. Prišla rýchlo a nekompromisne, no rovnako aj odišla. Zostalo mi po nej len prišerne teplo. Do triedy vošiel profesor a bolesť udrela znova. Ďalšia vlna horúčavy a znova úľava.

„Nie, nie, nie!“ sykla som, keď o pár minút prišla nová bolesť. Všetci v triede na mňa pozreli a ja som sa nedokázala tváriť, že som v pohode. Ešte sa nemalo narodiť! Nemala som cítiť túto bolesť!

„Slečna Taylorová, je vám zle?“ oslovil ma profesor Sorel a trochu zdesene si ma prezrel.

„Máš kontrakcie?“ zhikla Bree.

„Asi hej.“

„Fajn. Trieda zachová pokoj a všetci zostanú sedieť na miestach. Ozním to v riaditeľni. Dorian Wood, ste schopný zavieŕť ju do nemocnice?“

„Samozrejme.“

„Tak to spravte!“

Dorian vyskočil na nohy a pribehol ku mne, aby mi pomohol vstať.

Cítila som, ako ma nejaká zvláštna sila tlačí k zemi a vtom sa bolesť vrátila ešte intenzívnejšie. Zdesene som zastonala a s rukou na bruchu sa prikrčila k zemi.

„Pane na nebi, veď ona porodí tu! Rob niečo, ty somár! Rýchlo do nemocnice,“ skríkla Sally Leeová. Bree priskočila k nám. Vzala moju tašku a profesor dejín vybehol z triedy.

„Ako ti je?“ spýtala sa ma s obavami v hlase.

„Prešlo to,“ povedala som, keď sme sa pohli. Dokonca som sa mohla vystrieť a kráčať celkom sama. Pred školou sa však bolesť vrátila. „Stop! Au!“ Schmatla som Doriana za rameno, ktoré mi okamžite ponúkol a pridržal ma pri sebe. „Au, au, aaau...“

„Práve teraz som sa rozhodla pre adopciu,“ skonštatovala vystrašená Bree.

Dorian ma posadil do svojho auta, Bree si sadla dozadu a cez sedadlo mi začala masírovať ramená.

„Nechceš aj mne? Tiež som celý strnulý.“

„Možno, keď pôjdeš rodiť. Okrem toho, nezabúdaj, že mám priateľa.“

„Upokoj sa. Nechcem od teba sex, len masáž,“ pretočil očami Dorian.

„Ten nechcem už ani ja. Pozri, čo sa stalo April.“

„Hovoriš, ako keby som mala nehodu.“ Bree bola proste... Bree.

„No, vyzeráš ako po búračke, kedy človek dosť opuchne.“
„Fakt smiešne! Zavolaj otcovi. Ale až keď budeme v nemocnici. Možno je to len planý poplach.“

No nebol.

Bolo presne desať hodín večer, keď sa do mojich uší dostal plač bábätka.

Plač môjho bábätka.

„Je to... je to dievčatko?“ Ťažko sa mi dýchalo.

Lekár sa spokojne usmial a bábätko vzala sestrička. „Máte chlapčeka,“ povedal milo a stiahol si z rúk rukavice.

„Chlapec?“

Prikývol. „Krásny čiernovlasý chlapček.“

Jeho slová som vnímala už iba ako zo sna. Bolela ma hrud' a nedokázala som sa nadýchnuť, ako keby ma na nej ťažilo závažie.

„Aké meno zapíšeme?“

Navlhčila som si vysušené pery a nakrátko privrela oči.
„Erik.“

„Meno otca?“

Na okamih som zaváhala. Nejaké však potrebovali a tak som urobila správnu vec. Aspoň som dúfala, že je správna.

„Styx Davis,“ vydýchla som a závažie sťaželo. Chcela som mu povedať, že potrebujem inhalátor, že neviem dýchať, avšak prišlo to tak prudko a nečakane, že som to už nedokázala.

„Pani Taylorová? Sestra, kyslík!“

Nastalo ticho a tma.

* * *

Prebudilo ma jemné pohladenie po líci a hlas staršej ženy. „Vstávame.“

„Kde je? Kde je moje bábätko?“

„Spí,“ povedala a ukázala na postieľku, v ktorej ležalo malé kľbôčko. „Celkom tri kilá a štyridsaťsedem centimetrov. Počula som, že vás poriadne vytráпил, zbojník jeden.“

„Je to chlapček?“

Usmiala sa a prikývla. „A večne hladný.“

Ako to dopovedala, do uší sa mi doniesol zvuk, ktorý som predtým nikdy nepočula. Nebol to plač, skôr škrekot malej vrany. „Je čas na papkanie. Ste schopná vstať alebo ho ešte odnesiem?“

„Zvládnem to.“

„Nebojte sa, ja vám pomôžem.“ Zrejme zbadala strach v mojich očiach. Vybrala bábätko zabalené v bielej perinke a podala mi ho. „Takto, pritúlte si ho, aby cítil, že je pri vás.“

„Je nádherný.“

Iba sa usmiala a ukázala mi, ako mám svojho syna nakrmiť. Potom ma s ním nechala osamote, aby som si ho mohla dôkladne prezrieť. Držala som ho v náručí a sledovala, ako spinká. Bol nádherný. Nič krajšie som nikdy predtým nevidela. Držala som ho za malinké pršteky a skúmala ho pohľadom. Tmavé vlásky mal na hlavičke strapaté a tváril sa občas komicky. Mal buclaté líčka, malý noštek a drobné ušká.

A bol celý Styx.

Nedokázala som sa naňho vynadívať. Konečne som ho držala, mohla sa ho dotknúť, cítiť jeho vôňu.

Mám chlapčeka.

Erika.

Môjho Erika.

Ešte včera som sedela v škole a teraz ho držím v náručí.
Splnený sen!

Vytiahla som si z nosa kyslík, pretože mi tá hnusná vec zavádzala. Na dverách sa ozvalo tiché zaklopanie. Dnu na-

kukla sestrička, tá istá, čo mi pomáhala s Erikom, a usmiala sa. „Je tu hrdý deduško. Môže vstúpiť?“

Prikývla som a rýchlo si zotrela slzy šťastia.

Otec potichu vošiel a s napätím v tvári pristúpil. Tašku, čo držal v ruke, zložil na zem a nahol sa, aby ma pobožkal na čelo. „Ahoj.“

„Ahoj, oci. Prestavujem ti Erika. Tvojho vnuka.“

Opatrne sa dotkol perinky, malého ani omylom, a usmial sa. „Takže Erik?“

Prikývla som. „Chceš si ho podržať?“

„Ja neviem, je to dávno, čo si bola takáto.“

„Zvládneš to.“

Otec si opatrne vzal malého a s nehou si ho prezrel. „Je nádherný. A maličký.“

„Maličký?“ Zdalo sa mi to smiešne, hoci bol naozaj drobunký. „Včera som mala pocit, že je obrovský.“

„Počul som, že si mala záchvat.“

„Prvý po dlhých mesiacoch. Chcú si ma tu nechať do zajtra. Pre istotu.“

Otec sa opäť pozrel na vnuka a usmial sa. „Má tvoje ústa.“ Pohladel ho veľkým ukazovákam po líčku a malý sa pomrivil.

„Myslíš?“

„Je celý po tebe.“

„Ja vidím Styxa.“

Otec vzdychol, no rýchlo sa spamätal, dúfajúc, že si nič nevšimnem. Všimla som si. Usadil sa na okraj postele a pohladel ma po ramene. „Ako sa cítiš?“

„Som šťastná.“

„Si bledá.“

„A som unavená. Aj hladná.“

„Určite ti niečo prinesú. Vezmi si ho. Mračí sa na mňa. Asi cíti, že nie je pri mame.“

Vzala som si bábätko a zľahka, celkom opatrne ho pobožkala na čelo.

„Pristane ti to,“ vydýchol otec zasnene a znova mrkol na malého.

„Zvládneme to spolu, že?“

Zamračil sa. „Hádam o mne pochybuješ?“

„Nie, to určite nie. Skôr o sebe. Kúpila som mu pomarančové dupačky.“ Otec sa potichu zasmial.

Dnu vošla sestrička. „Ako, mamička? Vládzete ešte?“

„Ani nie. Mohli by ste?“

„Samozrejme, preto som tu.“ Pristúpila a vzala mi malého z náručia. Na okamih mi zovrelo srdce.

„Ako sa cítite?“

„Unavene.“

„Odnesiem malého a prinesiem vám niečo na jedenie.“

Prikývla som.

„Odfotili ste si ho už?“ spýtala sa sestrička otca.

„Nie, a mohol by som?“

„Samozrejme, ale radšej bez blesku.“

„Hneď. Kde mám ten mobil?“ šomral otec šmátrajúc rukami po vreckách. „Á, tu je. Aspoň sa budem môcť chváliť chlapom v práci.“ Urobil niekoľko fotiek, sestrička hneď na to malého odniesla a ja som sa unavene spustila na vankúš.

„Pomaly pôjdem aj ja. Aby si si odpočinula, no keby niečo, hocikedy mi zavolaj.“

2. KAPITOLA

Prvé mesiace boli najťažšie. Chvíľu mi trvalo, kým som si zvykla na úlohu matky, na svojho syna a jeho každodenné potreby.

Celý môj svet bol zrazu samá plienka, skoré vstávanie a kojenie, neskôr prikrmovanie a ani som sa nenazdala, Erik mal rok. S jeho prvými krokmi pribudli ďalšie starosti v podobe väčšej ostražitosti, pretože ho zaujímalo úplne všetko.

Cenné veci z dolných políc putovali do horných, na miesta, kam jeho zvedavé rúčky nemohli dosiahnuť. Schovávali sme pred ním kľúče od auta, ovládače od televízie a čokoliek, čo by mohol zničiť alebo s čím by si mohol ublížiť.

Aspoň, že v noci spinkal dobre, pretože počas dňa to bola bieda. Občas zaspal až okolo polnoci a ráno, šesť hodín presne, bol už úplne čulý. Niekedy som mala chuť niekam ho aspoň na niekoľko hodín odložiť, aby som si čo i len trochu oddýchla.

Nebyť môjho otca, ktorý sa z práce vždy ponáhlal a Eveline, ktorá robila to isté, nezvládla by som to. Erik bol živel na baterky, ktoré nebolo možné vybiť. Napokon som bola predsa len rada, že sa Eveline po pol roku nasťahovala k nám, pretože mi bola skutočne nápomocnou.

Keď mal Erik rok a pol, vrátili sa moje nočné mory a ja som sa celé noci chvela vedľa svojho syna ako osika a tlmila plač do vankúša. Znova bolo všetko zlé. Tie strašné spomienky boli späť v podobe snov a ja som vstávala ešte viac unavená a celá spotená. A práve to bolo rozhodujúcim

krokom, ktorý ma prinútil zdvihnúť telefón a zavolať Fillovi.

„No?“ ozval sa mi, ako vždy znudene. Čakal, že sa opýtam to, čo zakaždým, keď som mu volala, no dnes som sa na neho nespýtala. Už stačilo. Styx bol nenávratne preč. Bol minulosť a ja som sa rozhodla na ňu zabudnúť a žiť iba prítomnosťou.

„Ahoj, tu je April.“

„Viem. Ukázalo mi tvoje meno. Neozval sa.“

„Preto ti nevolám.“

„A kvôli čomu?“

„Stále platí ponuka, ktorú si mi dal pred dvoma rokmi?“

Chvíľu zostal ticho. „Záleží od toho, či o ňu skutočne stojíš.“

„Stojím.“ Bezpodmienečne som to potrebovala. Ešte som nemala celkom premyslené, ako to zariadiť, pretože Erika som doma samého nechávať nemohla, no verila som, že niečo vymyslím.

„Fajn. Tak povedz, kedy s tým začneme a ja ti budem plne k dispozícii.“

„Hm, dnes?“ Vedela som, že Acheros a jeho vyšinutá sestra sa jedného dňa znova vrátia, cítila som to, preto som chcela byť pripravená postaviť sa im. „Najlepšie bude začať čo najskôr.“

„Ako myslíš. Kedy prídeš?“

„Ešte si musím zariadiť, kam dám Erika. Je sobota, otec s Eveline šli na nákup. Ak by nemali nič proti

a zostali by s malým, keď sa vrátia, prišla by som hneď potom.“

„Dobre. Ja na dnes aj tak nič iné nemám, takže mi to vyhovuje. Budem ťa čakať doma.“

Nebola som si istá, či zvládnem vstúpiť do toho domu. S istotou mi bude Styxa pripomínať. Nevedela som si však predstaviť lepšie miesto na cvičenie.

„Budem sa ponáhľať. Daj mi dve hodiny.“

„Vieš, kde ma nájdeš. Pripravím náčinie.“

Tak, to by sme mali, vydýchla som v duchu a keď som zložila, očami som prešla k Erikovi, ktorý sedel v prenosnej postielke a hral sa.

* * *

Rozhodnutie, že idem von s Fillom, pretože je to dobrý kamarát a ja potrebujem na chvíľu vypaťnúť, otec prijal lepšie, ako som predpokladala. Bol rád, že som sa po dlhej dobe konečne odvážila opustiť náš dom a idem na iné miesto, než je škola.

„Nebudem dlho,“ opakovala som vo dverách. Pravdou bolo, že som nemala tušenie, ako dlho mi tréning bude trvať.

Erik si hovel v náruči otca a Eveline sa na mňa usmiala. „Len pokojne choď. Tá prechádzka ti určite dobre padne. Potrebuješ trochu vypnúť. Nie si len matka. Chápeme, že sa potrebuješ odreagovať.“

Mala pravdu. Skutočne som potrebovala na okamih zabudnúť na svoj únavný život a vypnúť. Hoci vypnúť v podobe tréningu, ktorý ma určite vyšťaví, nebude to pravé orechové.

Vonku bolo na marcové počasie poriadne chladno. Hmla sa držala tesne nad zemou a vo vzduchu bolo cítiť rozčerené blato. Zapla som si bundu až ku krku a nastúpila do svojho starého auta. Otec dal konečne dokopy kúrenie, takže posledné mesiace ako-tak fungovalo. Občas sa stalo,